

WOJEWODA MAZOWIECKI
LEX-I.4131.268.2015.BŁ

Warszawa, 2 grudnia 2015 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 331/XIII/2015 Rady Miejskiej w Piasecznie z dnia 21 października 2015 r. w sprawie *uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Szczaki*, w części tekstowej oraz graficznej w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami:

- 1U/MN;
- 2U/MN;
- 3U/MN;
- 9U i 1KDS w granicach gruntów rolnych klasy III działki ewidencyjnej numer 8, obręb 0036, Szczaki, jednostka ewidencyjna Piaseczno.

UZASADNIENIE

Rada Miejska w Piasecznie, na sesji w dniu 21 października 2015 r., podjęła uchwałę 331/XIII/2015 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Szczaki. Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199, w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami <Dz. U. Nr 130, poz. 871>), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień ustawowych zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna), zawartych w nim ustaleń. Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p.

Jedną z podstawowych zasad sporządzania planu miejscowego ustawodawca uregulował w art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem miejscowym.

Ustawa o p.z.p., zgodnie z dyspozycją art. 1 ust. 1, określa m.in. zasady kształtowania polityki przestrzennej przez jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej oraz zakres i sposoby postępowania w sprawach przeznaczenia terenów na określone cele oraz ustalenia zasad ich zagospodarowania i zabudowy, przyjmując ład przestrzenny i zrównoważony rozwój za podstawę tych działań.

Z wnioskiem tym korespondują rezultaty wykładni systemowej. Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o p.z.p., w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należy uwzględniać szereg wartości, w tym m.in.:

- wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury (art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o p.z.p.);
- walory architektoniczne i krajobrazowe (art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy o p.z.p.);
- wymagania ochrony środowiska, w tym gospodarowania wodami i ochrony gruntów rolnych i leśnych (art. 1 ust. 2 pkt 3 ustawy o p.z.p.);
- wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o p.z.p.);
- wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, (art. 1 ust. 2 pkt 5 ustawy o p.z.p.);
- prawo własności (art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy o p.z.p.).

Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

Egzegeza przytoczonych powyżej przepisów prowadzi do konkluzji, iż zgodnie z wolą ustawodawcy, ustalenia planu muszą zawierać zasady, o których mowa w art. 15 ustawy o p.z.p., które uwzględniają również wartości, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o p.z.p. Zgodnie z art. 15 ustawy o p.z.p., projekt planu miejscowego zawiera część tekstową i graficzną (ust. 1), a art. 20 ust. 1 stanowi, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały, a część graficzna stanowi załącznik do uchwały.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do podjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

W przedmiotowej sprawie zdaniem organu nadzoru, doszło do istotnego naruszenia, zarówno zasady jak i trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co na mocy art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., oznacza konieczność wyeliminowania, części ustaleń (wskazanych w petitum rozstrzygnięcia nadzorczego) uchwały z obrotu prawnego.

Zgodnie z dyspozycją art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o p.z.p., w planie miejscowym określa się obowiązkowo **przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania**. Na podstawie zaś § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), zwanym dalej „rozporządzeniem w sprawie planu”, **ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów**. Natomiast stosownie do § 7 pkt 7 ww. rozporządzenia, projekt rysunku planu winien zawierać linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

Podejmując przedmiotową uchwałę, w ocenie organu nadzoru, Rada Miejska w Piasecznie naruszyła wskazane powyżej zasady sporządzania planu miejscowego. Zgodnie z ustaleniami § 15 ust. 3 pkt 1 i 2 uchwały, w brzmieniu:

„3. *Warunki zabudowy i zagospodarowania terenu oraz zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego:*

1) ustala się wskaźnik minimalny powierzchni biologicznie czynnej:

a) 70% dla funkcji mieszkaniowej i usługowo-mieszkaniowej,

b) 40 % dla funkcji usługowej.

2) ustala się maksymalną powierzchnię zabudowy:

a) 30 % dla funkcji mieszkaniowej i usługowo- mieszkaniowej,

b) 60% dla funkcji usługowej.”,

w ramach zabudowy usługowej i zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, oznaczonej w planie miejscowym symbolami: 1U/MN, 2U/MN i 3U/MN, ustalono **różne zasady zagospodarowania**.

Z przytoczonych powyżej ustaleń wynika, że na ww. terenach obowiązują jednocześnie różne parametry zabudowy i wskaźniki zagospodarowania terenu. Wielkość wskaźnika powierzchni biologicznie czynnej oraz powierzchnia zabudowy, uzależnione zostały od wyboru, przez inwestora, funkcji zabudowy dopuszczonej planem (mieszkaniowej, usługowo-mieszkaniowej lub usługowej), przy czym zauważyć należy, iż np. w przypadku realizacji zabudowy usługowej z uwzględnieniem wskaźników, o których mowa w § 15 ust. 3 pkt 1 lit. b i § 15 ust. 3 pkt 2 lit. b uchwały, nie będzie możliwa realizacja funkcji mieszkaniowej, bądź usługowo-mieszkaniowej, z uwagi na bardziej ekstensywny charakter, który wyrażony został poprzez wskaźniki o których mowa w § 15 ust. 3 pkt 1 lit. a i § 15 ust. 3 pkt 2 lit. a uchwały, pomimo dopuszczenia takich funkcji w ramach ww. jednostek terenowych.

Organ nadzoru wskazuje, że wola ustawodawcy zawarta została w art. 4 ust. 1 i art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o p.z.p. oraz w § 4 pkt 1 § 7 pkt 7 rozporządzenia w sprawie planu, zgodnie z którą różne zasady zagospodarowania terenu wymagają wyznaczenia na rysunku planu linii rozgraniczających. Powyższe wynika nie tylko z przepisów ustawowych, ale również z przedmiotowej uchwały, w tym z jej ustaleń zawartych w § 4 ust. 2 pkt 1 lit. b uchwały, z których wynika, że ustaleniem planu są **linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania**.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż wobec określenia odmiennych wskaźników zagospodarowania i zabudowy dla dopuszczonych planem funkcji zabudowy, tereny pod realizację zabudowy usługowej powinny być wydzielone na rysunku planu z terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową i mieszkaniowo-usługową, liniami rozgraniczającymi oraz oznaczone odrębnym symbolem.

W związku z naruszeniem ustaleniami planu, wskazanych powyżej przepisów ustawy o p.z.p. i rozporządzenia w sprawie planu, oraz wobec braku możliwości ingerowania przez organ nadzoru w ustalenia planu w tym zakresie, niezbędnym jest stwierdzenie nieważności uchwały, w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami: 1U/MN, 2U/MN i 3U/MN, o których mowa m.in. w § 15 uchwały.

Na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p. „*Wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem*”. Ponadto z art. 17 pkt 8 ustawy o p.z.p., jednoznacznie wynika, iż **organ sporządzający projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uzyskuje zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne**.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej przepisy ustawy o p.z.p. oraz biorąc pod uwagę fakt, iż w odniesieniu do części obszaru objętego planem miejscowym, stwierdzono występowanie gruntów rolnych klasy III – 0,52 ha (część działki ewidencyjnej numer 8, obręb 0036, Szczaki, jednostka ewidencyjna Piaseczno), jednoznacznie wskazać należy, iż w związku z dyspozycją art. 15 ust. 1 i art. 17 pkt 8 ustawy o p.z.p., zastosowanie będą tu miały przepisy ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U z 2015 r. poz. 909 z późn. zm.).

Skoro ustawodawca, wskazuje na wymóg uwzględnienia w planowaniu przestrzennym ochrony gruntów rolnych i leśnych, to konkretyzację tej normy odnaleźć możemy w art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, zgodnie z którą, ochrona gruntów rolnych polega na ograniczaniu przeznaczania ich na cele nierolnicze lub nieleśne, zapobieganiu procesom degradacji i dewastacji gruntów rolnych oraz szkodom w produkcji rolniczej, powstającym wskutek działalności nierolniczej i ruchów masowych ziemi, rekultywacji i zagospodarowaniu gruntów na cele rolnicze, zachowaniu torfowisk i oczek wodnych jako naturalnych zbiorników wodnych, ograniczaniu zmian naturalnego ukształtowania powierzchni ziemi.

Definicję zmiany przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze zawiera art. 4 pkt 6 ww. ustawy, zgodnie z którym, przez przeznaczenie gruntów na cele nierolnicze – rozumie się przez to ustalenie innego niż rolniczy sposobu użytkowania gruntów rolnych.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż wyrażenie, na podstawie art. 7 ust. 2 cyt. ustawy, zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, następuje w formie decyzji administracyjnej (por. wyrok NSA z dnia 24 listopada 1999 r., II SA 995/99, ONSA z 2000 r. Nr 4, poz. 173). Decyzja administracyjna wydana na podstawie art. 7 ust. 2 ww. ustawy, rozstrzyga kwestię dopuszczalności przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze.

W tym miejscu podkreślić także należy, iż decyzja wydawana na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych ma charakter uznaniowy. Ustawa ta jedynie w art. 6 ust. 1 odnosi się do kwestii przesłanek, jakimi winien kierować się organ (w dacie podejmowania skarżonej uchwały – marszałek województwa) przy kwalifikowaniu gruntu rolnego do odmiennego przeznaczenia. Zgodnie z zapisem art. 6 ust. 1 ww. ustawy, na cele nierolnicze i nieleśne, powinny być przeznaczane przede wszystkim grunty oznaczone w ewidencji gruntów jako nieużytki, a w razie ich braku grunty o najniższej przydatności produkcyjnej. Taka konstrukcja rozstrzygnięcia oznacza, iż właściwemu organowi pozostawiono ocenę każdej konkretnej sytuacji faktycznej przy zastosowaniu jego najlepszej merytorycznej wiedzy.

Artykuł 2 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych stanowi, że gruntami rolnymi są grunty: określone w ewidencji gruntów jako użytki rolne, pod stawami rybnymi i innymi zbiornikami wodnymi, służącymi wyłącznie dla potrzeb rolnictwa, pod wchodzącymi w skład gospodarstw rolnych budynkami mieszkalnymi oraz innymi budynkami i urządzeniami służącymi wyłącznie produkcji rolniczej oraz przetwórstwu rolno-spożywczemu, pod budynkami i urządzeniami służącymi bezpośrednio do produkcji rolniczej uznanej za dział specjalny, stosownie do przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych i podatku dochodowym od osób prawnych, parków wiejskich oraz pod zadrzewieniami i zakrzewieniami śródpolnymi, w tym również pod pasami przeciwwietrznymi i urządzeniami przeciwerozyjnymi, rodzinnych ogrodów działkowych i ogrodów botanicznych, pod urządzeniami: melioracji wodnych, przeciwpowodziowych i przeciwpożarowych, zaopatrzenia rolnictwa w wodę, kanalizacji oraz utylizacji ścieków i odpadów dla potrzeb rolnictwa i mieszkańców wsi, zrehabilitowane dla potrzeb rolnictwa, torfowisk i oczek wodnych oraz pod drogami dojazdowymi do gruntów rolnych.

Ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych, reguluje m.in. zasady ochrony gruntów rolnych poprzez ograniczanie przeznaczania tych gruntów na cele nierolnicze. Z kolei stosownie do dyspozycji art. 7 ust. 1 ww. ustawy, przeznaczenie gruntów rolnych na cele nierolnicze, wymagające zgody, o której mowa w ust. 2 tego artykułu, może być dokonane jedynie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego sporządzonym w trybie określonym w przepisach ustawy o p.z.p.

W myśl zatem art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia uchwały, tj. 21 października 2015 r.), **przeznaczenie na cele**

nierolnicze gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I - III - wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw rozwoju wsi, z zastrzeżeniem ust. 2a. Z kolei zgodnie z art. 7 ust. 2a ww. ustawy „*Nie wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw rozwoju wsi przeznaczenie na cele nierolnicze i nieleśne gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I-III, jeżeli grunty te spełniają łącznie następujące warunki: 1) co najmniej połowa powierzchni każdej zwartej części gruntu zawiera się w obszarze zwartej zabudowy; 2) położone są w odległości nie większej niż 50 m od granicy najbliższej działki budowlanej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r. poz. 782, z późn. zm.); 3) położone są w odległości nie większej niż 50 metrów od drogi publicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460, 774 i 870); 4) ich powierzchnia nie przekracza 0,5 ha, bez względu na to, czy stanowią jedną całość, czy stanowią kilka odrębnych części.*”.

Z dokumentacji prac planistycznych, a także z pisma Burmistrza Piaseczna z dnia 27 listopada 2015 r. znak: UiA.ZP.6722.1097.2015.APA wynika, iż na potrzeby przedmiotowej uchwały, organ wykonawczy gminy, nie uzyskał zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze i nieleśne. Mimo to część gruntu rolnego klasy III obejmującej część działki ewidencyjnej numer 8, obręb 0036, Szczaki, jednostka ewidencyjna Piaseczno, przeznaczono na cele nierolnicze.

W tym miejscu dodać należy iż grunty rolne klasy III, zlokalizowane na działce ewidencyjnej nr 8 (działa w całości objęta granicami przedmiotowej uchwały), zajmują powierzchnię 0,52 ha i zostały przeznaczone w przedmiotowym planie miejscowym: pod zabudowę usługową (9U), drogę publiczną ekspresową (1KDS) oraz teren użytków zielonych (1RZ). Zatem część gruntu rolnego klasy III, przeznaczono na cele nierolnicze, bez, wymaganej prawem, zgody na zmianę przeznaczenia gruntu rolnego na cele nierolnicze. Wyjaśnić należy, iż przedmiotowy grunt rolny klasy III, przeznaczony pod zabudowę usługową (9U) i drogę publiczną ekspresową (1KDS), wymaga zgody na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze, bowiem nie spełnia przynajmniej trzech warunków, o których mowa w art. 7 ust. 2a pkt 1, 3 i 4 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

W ocenie organu nadzoru brak uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia dla części działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 8 z obrębu Szczaki, jednostka ewidencyjna Piaseczno, stanowiącej w części grunty rolne klasy III, na cele nierolnicze (teren zabudowy usługowej i teren drogi ekspresowej), stanowi o istotnym naruszeniu zasad sporządzania, jaki i, procedury uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co w rezultacie uzasadnia stwierdzenie nieważności tego planu we wskazanej części (por. np.: wyrok NSA z 07.12.2007 r., sygn. akt II OSK 1379/07; wyrok WSA 13.05.2011 r., Sygn. akt II SA/Kr 342/11).

W związku z powyższym, organ nadzoru stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały w części tekstowej oraz graficznej w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami: 9U i 1KDS, w zakresie w jakim położone są w granicach gruntów rolnych klasy III.

W kontekście powyższych naruszeń organ nadzoru wskazuje, że zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., **każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego**, oraz istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W przepisie tym ustawodawca jednoznacznie wskazał, iż każde naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego, wywołuje sankcje w postaci konieczności stwierdzenia nieważności uchwały, bez ich wartościowania z uwagi na stopień naruszeń. W przedmiotowym przypadku doszło do naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego oraz do istotnego naruszenia trybu sporządzania planu miejscowego.

Wskazać przy tym należy, że stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w części, umożliwi odpowiednie zastosowanie art. 28 ust. 2 ustawy o p.z.p.

Wziąwszy powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały uchwały Nr 331/XIII/2015 Rady Miejskiej w Piasecznie z dnia 21 października 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Szczaki, w części tekstowej oraz graficznej w odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami:

- 1U/MN;
- 2U/MN;
- 3U/MN;
- 9U i 1KDS w granicach gruntów rolnych klasy III działki ewidencyjnej numer 8, obręb 0036, Szczaki, jednostka ewidencyjna Piaseczno,

co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Wojewoda Mazowiecki:
Jacek Kozłowski